

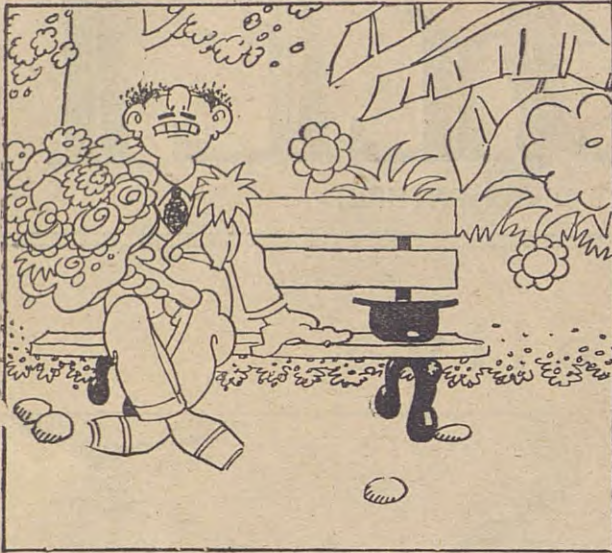
WEROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

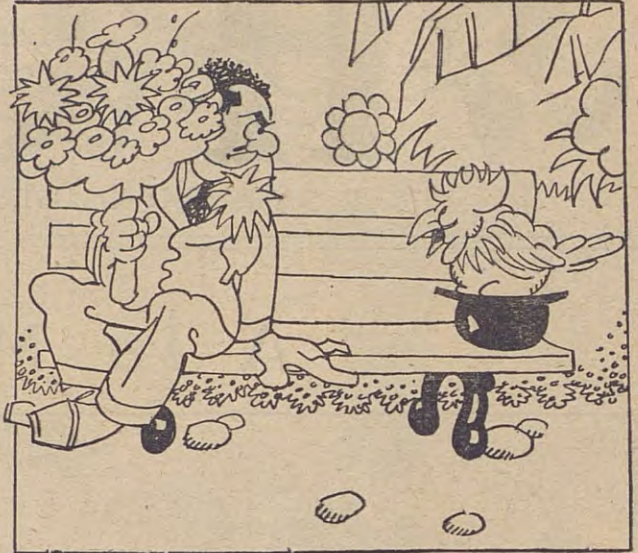
A la Molina

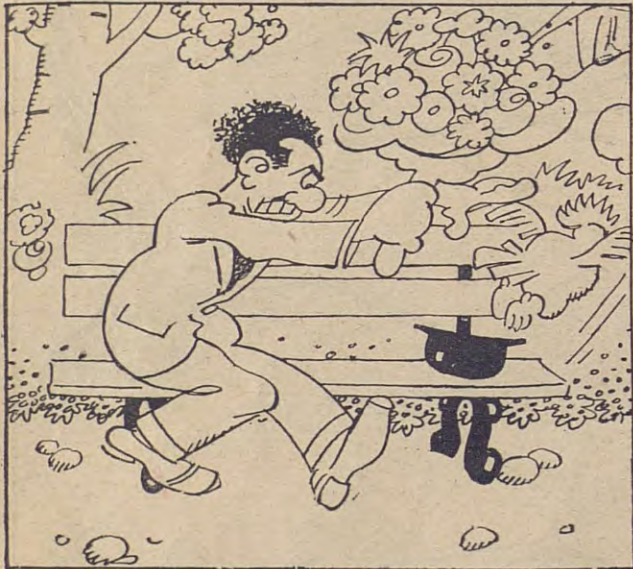
L'ou amagat

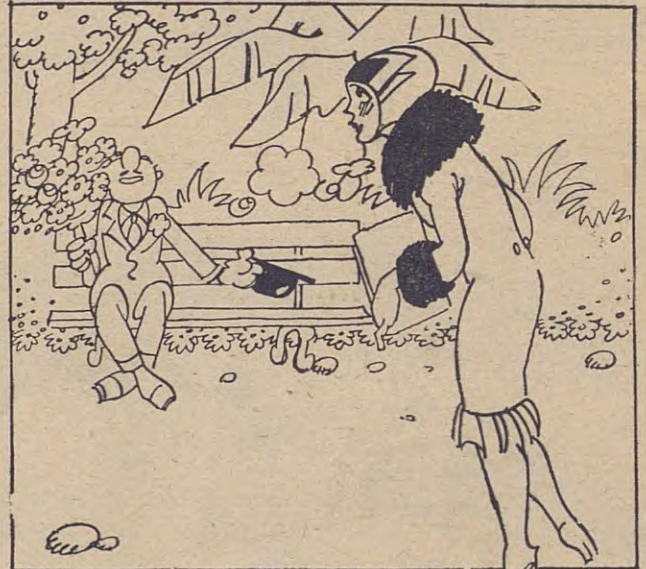
En Rupert, molt elegant,
la xicota està esperant.

Dintre el bombí una gallina
s'ha ficat i ell s'enverina.

I fa fugir prest l'ocell
de dintre del seu capell.

Per fi la noia ha arribat
a veure l'enamorat.

Per poder-la saludar
el capell s'ha de posar...

Ahavors l'home endevina
què hi feia allà la gallina.

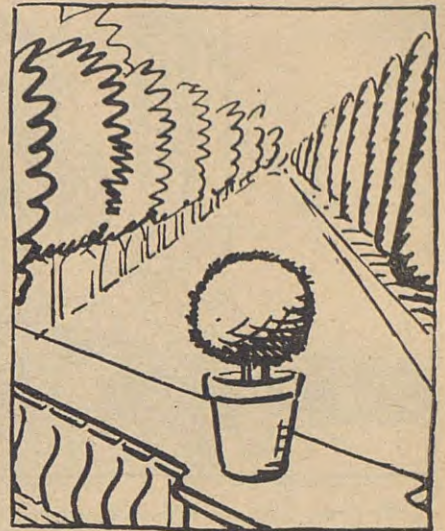
Un poble prudent

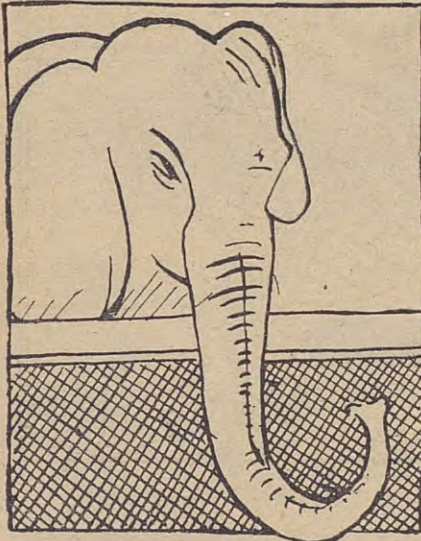
En Tòfol de Gratacans torna de viatges grans.

I conta al poble admirat les coses que ha visitat.

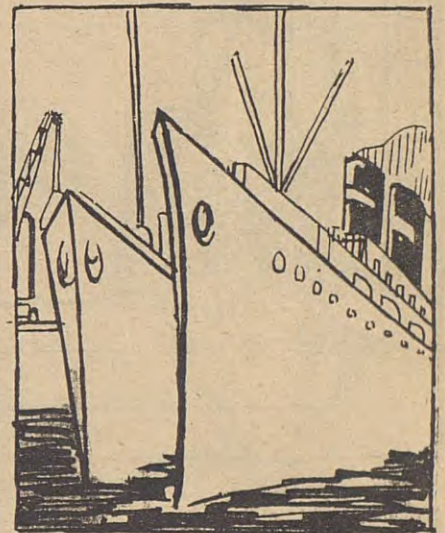
—A Barcelona hi ha un parc que el nostre poble és menys llarg.

—Hi ha una bèstia, l'elefant, que té la cua al davant.

—He vist a l'Exposició fonts d'aigua que fa claror.

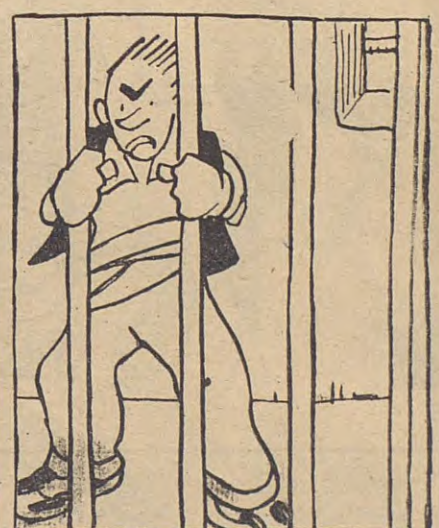
—Al port hi ha vaixells més grans que el turó de Gratacans.

—A Montjuïc hi ha un carril que l'estiren per un fil.

Pensant que diu disbarats, al poble estan astorats.

I per evità accidents el tanquen amb els dements.

El consonant

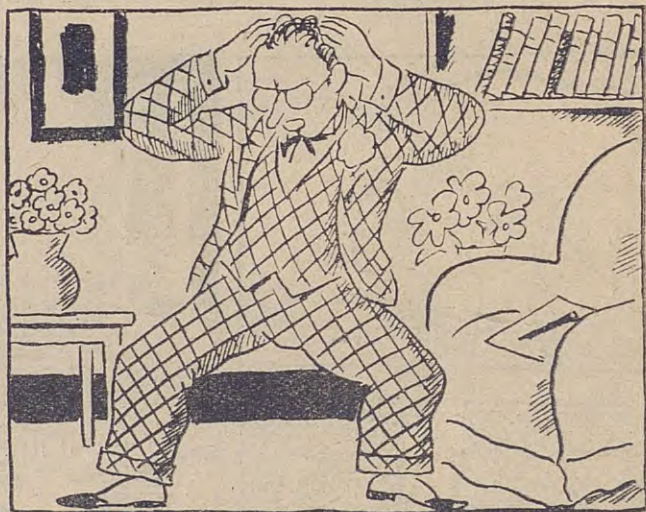
El poeta Filoxera està escrivint una poesia. Es tracta d'un «Cant a la Primavera».

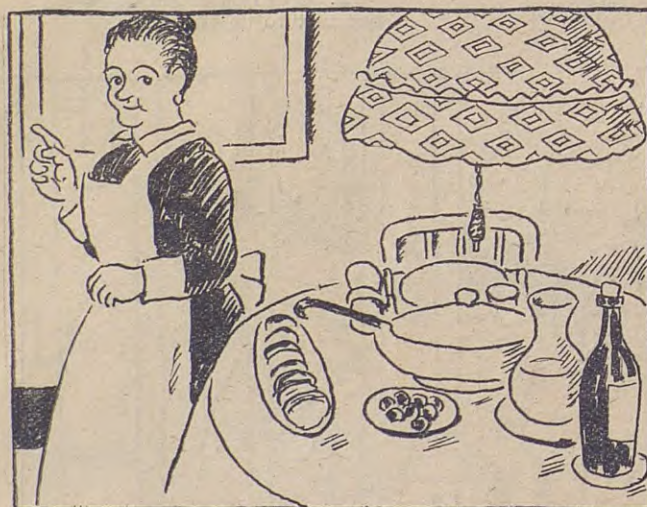
S'ha encallat en uns versos que diuen: «La Primavera es desclou...»

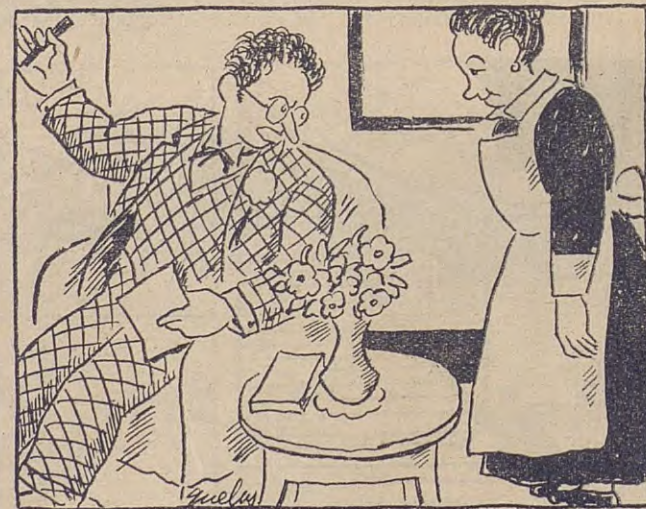
Surt a la finestra per veure si contemplant la natura li ve la inspiració.

La inspiració no ve i el poeta Filoxera està desesperat.

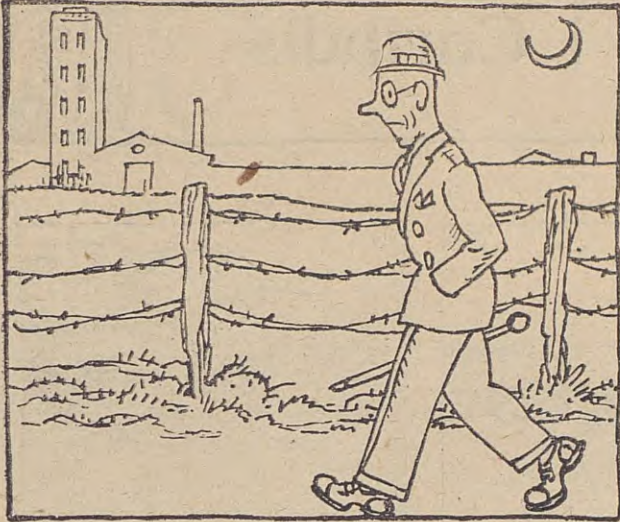
—Caram! Que triga el senyoret! Vaig a dir-li que ja té el dinar a taula.

—Què dinar, ni què romansos!—exclama el poeta Filoxera, tot indignat—. Ajudi'm a trobar un consonant en ou!

La minyona li respon tota servicial: —¿Passat per aigua o ferrat, senyoret?

Les Històries de l'oncle Joan

Un modest empleat torna a casa seva a altes hores de la nit, després d'haver-ne treballat d'extraordinàries a la seva oficina. Passa per una barriada solitària...

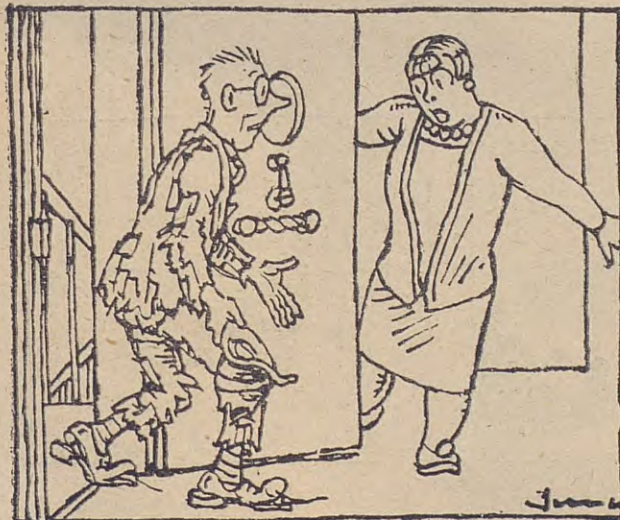
i li surt de trasantó un lladregot que li demana els diners o la vida. Com que dels primers no en té, i la segona no val la pena, fan una transacció:

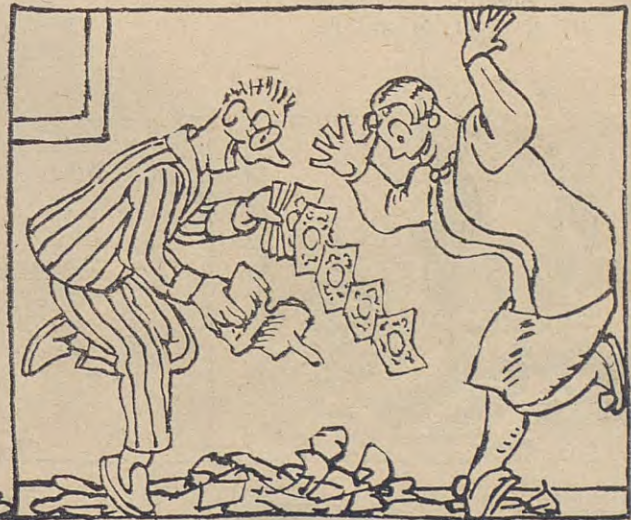
El lladre ha reparat que la seva víctima estrena un bonic vestit, i l'obliga a baratar-lo pel que ell porta, que —segons diu el trapella— ja comença d'ésser un «xic vell».

Així es fa, i un i altre continuen el seu camí, completament desconeguts: el lladre, tot elegant, i el senyor, ple de parracs.

Arriba aquest al seu domicili en l'estat moral que és de suposar. La seva bona muller l'aconhorta i l'ajuda a treure's de sobre aquella porqueria i posar-se el païama.

Mentre ho feien, reparen un bulto en l'infern de l'americana. Senyors! Era una cartera amb deu mil duros—robada pel lladre—oblidada a la butxaca en fer el canvi de roba! Mireu per quina carambola quedaven rics!

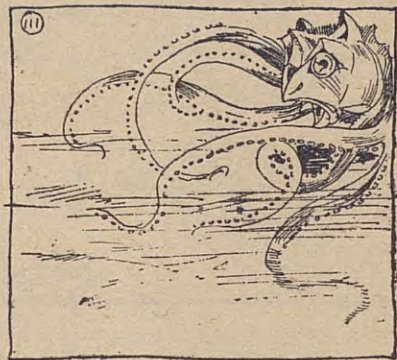
Entre Escilla i Caribdis

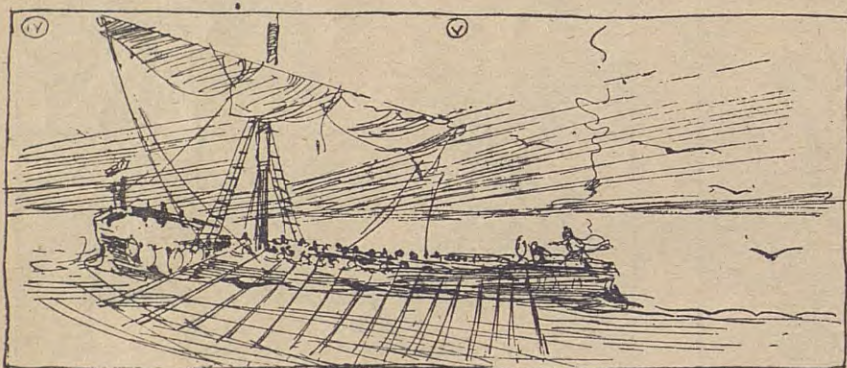
Després de les Sirenes, el perill més gros que havia de passar la nau d'Ulisses era el pas estret entre Caribdis i Escilla.

Caribdis era un xuclador de l'aigua entre uns esculls damunt els quals creixia una figuera salvatge. Aquell remolí atreïa les naus de lluny i les engolia.

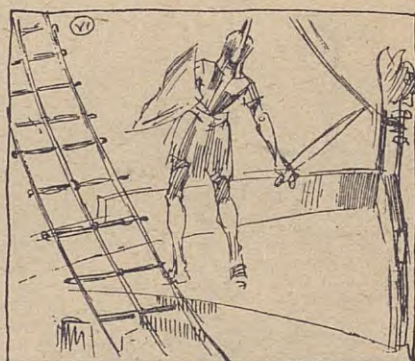

Escilla a l'altre costat, era un monstre amb sis braços que vivia en una cova arran de l'aigua i arreplegava els mariners per menjar-se'ls.

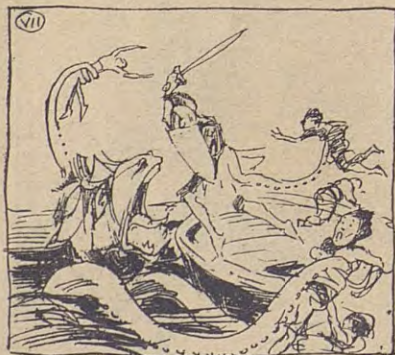

Coneixent Ulisses els dos perills i sabent que tots dos no era possible evitar-los, parlà només de Caribdis als seus companys, dient que calia passar-ne tan lluny com fos possible.

D'aquesta manera, no sabent res d'Escilla, passarien sense por. Perdrien algun home, però a Caribdis s'haurien perdut tots.

Quan s'apropaven a l'antra del monstre, Ulisses, armat de punta en blanc, pujà a la proa de la nau per combatre'l.

Però no li serví de res, perquè, més llest que un llamp, Escilla, amb els sis tentacles arrabassà sis mariners de la nau, mentre els altres, aterrits, vogaven per fugir.

Allà al lluny es veia fumejar Caribdis; Escilla quedava endarrera..... s'havien salvat d'un altre perill, però a costa de perdre sis homes.

Llavors els mariners, afadigats, demanaren a Ulisses prendre terra i reposar, i ell, encara que a desgrat, conduí la nau a l'Illa del Sol, on aquest astre hi guardava els seus ramats de bous.

Casualitat

A l'aparador de la famosa joieria d'en Samuel Bossador, situada en un dels carrers més cèntrics de la ciutat, hi havia exposat un magnífic collar de brillants, valorat en cent mil duros. Una joia com aquella no es veu cada dia i la gent que passava no podia estar-se de dirigir-li mirades de cobdícia. El vell Samuel estava vessant de satisfacció per l'anomenada que prendria la seva botiga de resultes d'exhibir una joia tan rica, i ja dos o tres clients d'importància havien parlat de comprar-la. Però davant d'un preu tan fabulós fins els més rics s'hi pensaven.

Els que no s'hi pensaven, sinó que estaven plenament decidits a adquirir el preciós collaret per qualsevol medi, eren els nostres ja famosos coneguts en Mallarga i en Replega, que tot just feia dos dies que acabaven d'eixir de la Presó Model.

DE COL.LABORACIO

—¿Que no en vaig caçar cap, dius? I de l'ala que el vaig tocar!

—Amb tu ja se sap. Tot just un, i encara tocat de l'ala.

En Mallarga havia traçat el pla de campanya. La cosa era senzillíssima: —Ens procurem dues plaques de metall i hi pintem un número d'automòbil; un número imaginari. Llavors, en qualsevol carrer de la ciutat ens apoderem d'un auto, ens l'enduem a un lloc solitari, li canviem el número, anem a la joieria, trenquem el vidre, prenem el collar, fugim, deixem l'auto als afores i ens fem fonedissos.

En Replega no hi trobà res a dir i cuitaren a posar-ho en pràctica.

A migdia, quan l'animació era més gran en aquell carrer cèntric, un auto elegant s'aturà davant de la joieria i en baixà un elegant senyor amb un paquet a la mà. El senyor era en Replega i el paquet dos maons embolicats amb paper de diari. Abans que ningú pogués donar-se compte del que passava, ja en Replega havia llençat el feixuc paquet a través dels vidres i

darrera el paquet la seva mà entrà a l'aparador i arreplegà la joia. Després, d'un bot endarrera es ficà a l'automòbil, i en Mallarga, que guiava, apretà l'accelerador. Quan la gent reaccionà de la sorpresa i en Samuel sortí cridant i estripant-se el vestit a la moda jueva, l'automòbil ja havia tombat la cantonada.

—Això ha anat com una seda—deia en Replega mentrestant, tot lligant-se un mocador a la mà, que amb el vidre de l'aparador s'hi havia fet un tall—. No cal que corris tant, ara, Mallarga. Només faltaria que ens detinguessin per excés de velocitat.

—I què. Amb tota tranquil·litat donaríem noms falsos i seguiríem el camí. No hi ha com tenir molta barra en casos així.

—Bé, bé, jo amb guàrdies no hi voldria bromes en aquesta ocasió.

Tan de pressa com les senyals lluminoses permetien, l'automòbil dels dos pillastres s'anava apropant als barris menys populosos, on podrien abandonar-lo i restar fora de tot perill. Faltava només depassar la senyal del capdall d'aquell passeig. Però té, just quan hi arribaven, s'encengué el llum vermell.

—Mallarga, jo ja voldria ser lluny d'aquí. Em sembla que el guàrdia ens mira amb cara de sospita.

—Estigues tranquil, Replega. No és possible que en tan poc espai de temps hagin avisat a tothom.

El guàrdia seguia mirant fixament el cotxe i dirigint també mirades severes a un Ford que havia parat al costat d'aquest. Després féu una senyal a dos altres guàrdies que per allà passejaven i entre tots tres s'aproparen al cotxe dels lladregots.

—Fugim, Mallarga. Ens han vist.

—No podem fugir, ara. Tenim el

tramvia travessat al davant. Fes com jo; tranquil·litat i barra.

Els tres guàrdies arribaren davant de l'automòbil i un d'ells es posà davant del Ford del costat. El propietari d'aquest cuità a protestar.

DE COL.LABORACIO

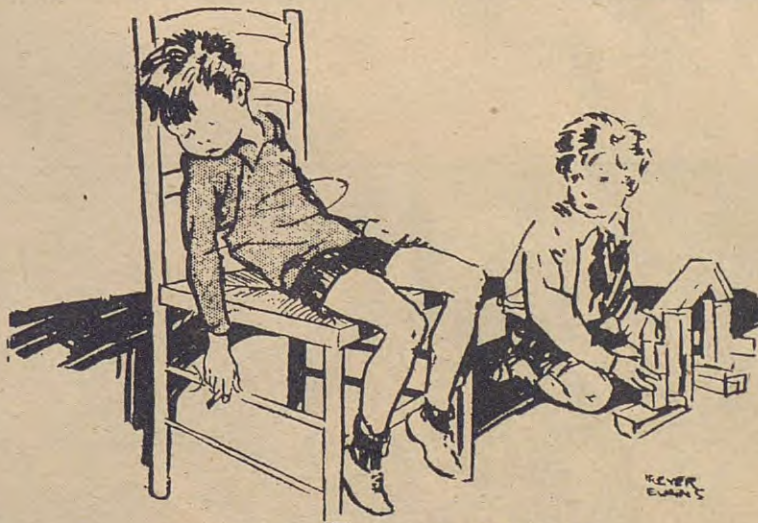
LLEGINT LA CARTA

«Estimat cosí: No et puc enviar els diners que em demanaves perquè he perdut la teva adreça...»

—Què significa això! Em fareu fer tard!

—No passarà d'aquí vostè ni aquest altre cotxe—féu el guàrdia severament—fins que s'aclareixi per què tots dos porten el mateix número.

—Ja t'ho deia jo, Mallarga, que ens la carregariem—féu en Replega, resignat—. A la torre altra vegada per un quant temps!

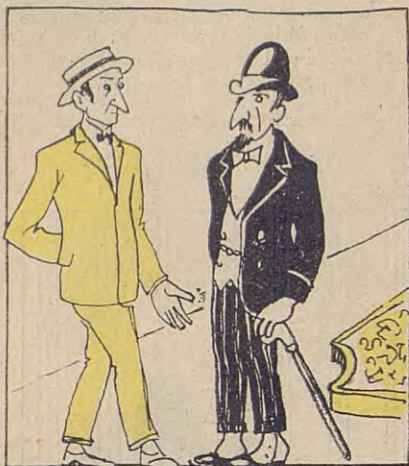
DESPRES DEL PRIMER CIGARRET

—Enric, digues a la mare que si em vol veure viu que vingui de seguida... però espera que s'hagi escampat el fum del tabac.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*En Balaga s'exaspera
i no es vol quedà endarrera.*

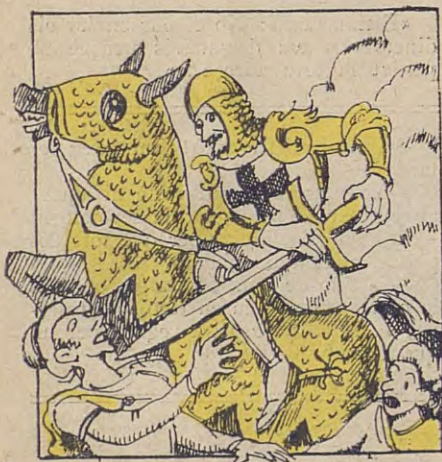
Ha conegut en Balaga al comte de Soca-Antiga.

Volent lligar-hi amistat a dinar l'ha convidat.

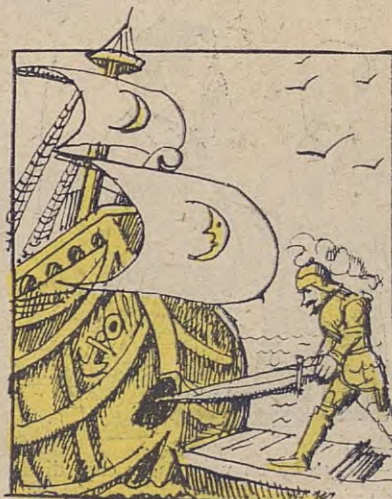
El comte explica orgullós fets dels seus antecessors.

—Un dels meus antepassats va lluitar amb els Croats.

—Un altre, vora del llac de Banyoles, matà un drac.

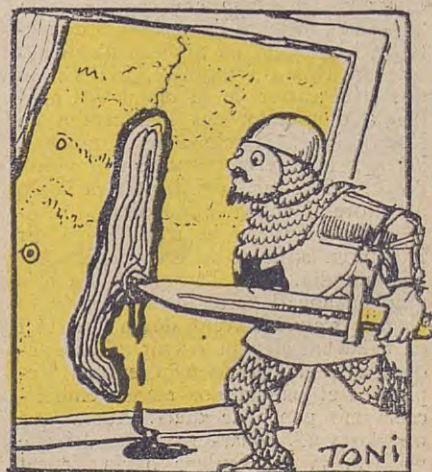

Un altre, matà un gegant turc, que li deien Lepant.

A en Balaga l'ha cansat veure tanta vanitat.

—¿Ha sentit parlar, senyor, del Mar Mort?—Vaja! ¿com no?

—Doncs, el meu rerabesavi el va occir amb el seu glavi.

TONI